

ရွှန်းရေမီး

ဆက်ထုံးပြေသောနေ့.

L လင်း

“ဟာ . . . ကျွတ်၊ ကြည့်ကောင်းရင် ဖြစ်ပြီကွာ၊ ဒါကြောင့် မေကြီးကို ပြောတာ၊ Brand အစစ်တွေ ဝယ်ပေးပါဆို”

ထုံးစံအတိုင်း မြတ်မြင့်မိုရ်ဆီက ပွစိစိအသံတွေကို ကြားရပါပြီ။

“မမိုရ် . . . နင် မေကြီးကို ပွစိ ပွစိ မလုပ်စမ်းနဲ့ ဟာ၊ ဒီ China စက် ကလေးကိုတောင် မရှိမဖြစ် ဝယ်ထားရတာ သိရက်သားနဲ့ ”

မြတ်မိုရ်ခန့်ဆီက အသံထွက်သည် ။ မေကြီးထံမှ . . .

“ပြောမနေနဲ့ ခန့်ငယ်၊ အကြီးဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ အသိရှိလာမှာ မ ဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီ ဒီဗီဒီ စက်ကိုတောင် သူလိုချင်လှချည်ရဲ့ ဆိုလို့ မဖြစ်မ နေ ဝယ်ပေးထားရတာ”

“မေကြီးစက်က ကောင်းမှ မကောင်းတာ၊ မကြည့်ရသေးဘူး၊ ထစ် တာနဲ့ Error ပြတာနဲ့ ”

“အေး . . . အဲဒီအထစ်တောင် မနည်းဝယ်ထားရတာလို့ ပြောပြီးပြီ လေ၊ တော်ပြီ . . . အဲဒီ စက်အစုတ်ပါ ပြန်ရောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ မဟုတ်ရင် တစ်ခါဖွင့်တိုင်း တစ်ခါ ပြဿနာတက်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မြင့်မိုရ်လည်း ဒီတစ်ခါ လစာထုတ်မှ ကိုယ့်ဘာသာ MP4 ဝယ်ထားလိုက်တော့မယ်”

“ဝယ် . . . ဝယ် . . . ဝယ်သာဝယ်၊ အေး . . . ဝယ်ပြီးရင်တော့ တစ်လ

လုံး ဗိုက်မှောက်နေတော့”

“မေကြီးတို့ က အဲလိုပဲ စက်လည်း ကောင်းကောင်း မဝယ်ဘူး၊ MP4 ဝယ်မယ်ဆိုလည်း မဟုတ်ဘူး ”

“ဟဲ့ . . . နင့်ဟာက အရေးမပါတာတွေလေ မြင့်မိုရ်ရယ်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဦးနှောက်ကလေး နည်းနည်းပဲ သုံးလိုက်ကြည့်၊ ဒီအိမ်မှာ ငါ စက်ချုပ်တာရယ်၊ ညည်းလစာရယ် နှစ်ခုပေါင်းမှ မိသားစု စားလောက်ရုံနဲ့ ခန့်ငယ် ကျောင်းစရိတ် ကာမိရုံရယ်၊ ဒီလို အပိုတွေ မကုန်မခံနိုင်ပါဘူးဆိုတာလည်း အခါတစ်ရာ မကတော့ဘူး ပြောပြီးပြီ”

“အိုး . . . မြင့်မိုရ်ကလည်း တခြား ဘာမှ တောင်းဆိုနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ မြင့်မိုရ် မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဘာမှ မတောင်းဆိုဘူး၊ ယုတ်စွအဆုံး ငယ်ငယ်ကတည်းက နားပေါက် မဖောက်ထားလို့ နားကပ်တောင် မရှိဘူး၊ တော်ရုံသင့်ရုံ နာရီလေးတစ်လုံးပဲ၊ ဒါတောင် အလုပ်ထဲမှာ လိုအပ်လို့ မဖြစ်မနေရယ်၊ အဝတ်အစားလည်း မလိုဘူး၊ ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းပဲ ဝတ်ရတာ၊ သူများ လို ဟိုမိတ်ကပ် ဒီနုတ်ခမ်းနီဆိုတာတွေလည်း မရှိဘူး”

ဒေါ်နုနုမှာ သမီးဖြစ်သူ အပြောလေးတွေကို သနားနေမိသည်။ ။

တကယ်ပါ၊ သူမရဲ့ သမီးလေးမှာ ကံကြမ္မာကပေးသော ဘဝလေး မလှရှာသော်လည်း ဘုရားပေးသော ရုပ်ကလေးကတော့ ကြွေရုပ်လေးတမျှ။

ထို့ကြောင့်လည်း အမြဲမျက်နှာပြောင်နှင့်ပင်။ မြင့်မိုရ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း နရီရုပ်ရည်ကလေး လှရုံကထက်ပိုပြီး အလှကို စိတ်မဝင်စားတတ်သူလေ။

အဲ . . . သူမ အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားတာကတော့ သီချင်းနား
ထောင်ခြင်းပင်။ သီချင်းဆိုရင်တောင် တစ်ကြောင်းဖြောင့်အောင် မဆို
တတ်တဲ့ မြင့်မိုရ်ဟာ သီချင်းအမျိုးအစားမရွေး အသည်းအသန် နား
ထောင်တတ်တာ။ ထွက်သမျှ အဆိုတော်တိုင်းရဲ့ အခွေကို ဝယ်လေ့ရှိသ
ည် ။ လမ်းဘေးမှာ တစ်ထောင်ဖိုး သုံးခွေနှင့်ရသော ကော်ပီခွေကိုပင် မ
ဝယ်။ မူရင်း Original စစ်စစ်ကိုမှ ဝယ်တာ။ ထိုသို့ ဝယ်တိုင်းလည်း အိမ်
မှာ တကျက်ကျက် ဖြစ်ရသည် ။

မြင့်မိုရ်ရဲ့ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ကော်ပီခွေတွေက အသံမကော
င်းသဖြင့် မူရင်းဝယ်ရခြင်းတဲ့ လေ။

အိမ်မှာ တီဗီက Toshiba တံဆိပ် Old Model ကြီး ရှိနေသဖြင့် ဒီဗီဒီ
စက်တွေ ပေါ်လာတော့ မြင့်မိုရ်ရဲ့ ဂျီတွန်ဂျစ်ကျမှုဖြင့် ထိုဒီဗီဒီစက်က
လေးကို အဖြစ်ဝယ်ပေးထားတာ။ ခုတော့ စက်က Error ပြတိုင်း ဆူညံ
ဆူညံနှင့်။

မိခင် ဒေါ်နုနုမှာ လည်း မြင့်မိုရ်ရဲ့ ထူးခြားလှသော ဝါသနာကြီးကို စိ
တ်ကုန်တာ တစ်ဖက်၊ မြင့်မိုရ် သီချင်းခွေတွေ ဝယ်လာတိုင်း နှမြောစိတ်
တိုတာ တစ်ပိုင်းဖြင့် သံသရာကို လည်နေရှာသည် ။

ခုလည်း မြင့်မိုရ် စိတ်ကောက်ကောက်ဖြင့် အိပ်ရာထဲ ဝင်ခွေနေ
လောက်ပြီ။ ဒါက တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တက်သော ပြဿနာပါ။ ကျန်သည့်
နေ့တွေကျတော့ မြင့်မိုရ် ကုမ္ပဏီသွားရသည် မို့ သူမ နားသော တနင်္ဂနွေ
ဆို ဒေါ်နုနုမှာ ဒီနေ့ မီးမလာပါစေနဲ့ ဟု သာ ဆုတောင်းချင်တော့သည် ။

ကံမကောင်းစွာနှင့် တနင်္ဂနွေ မီးလာလို့ ကတော့ မြင့်မိုရ်တို့ အိပ်ရာ
ကနိုးတာနဲ့ တီဗီရှေ့ရောက်ပြီး အခန့်မသင့်ရင် အခွေကထစ်၊
ဇာတ်လမ်းက ရစ် . . .။

“မြင့်မိုရ် အိပ်မနေနဲ့၊ ငါ ဒီမှာ ချည်ကုန်သွားလို့ သွားဝယ်ပေးဦး”

“ဟာ . . . ခန့်ငယ်ကို ခိုင်းပါလား”

“ဟဲ့ . . . ခန့်ငယ်က ကျူရှင်သွားပြီ၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဆိုတော့ အရေးကြီးနေပြီ၊ ခန့်ငယ်ကို ခိုင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ သူ့စာနဲ့ သူ လုံးပန်းရတာ တစ်ဖက်၊ အမေက ခိုင်းလိုက်၊ အစ်မက ခိုင်းလိုက်နဲ့ ”

“မေကြီးကကို မေကြီးသားကို အကဲပိုပါတယ်”

“တော် . . . တော်၊ ညည်းနဲ့ စကားကောင်းကို ပြောလို့ မရဘူး၊ သွား . . . ချည်လုံး သွားဝယ်၊ ညနေ အပ်ထည်တွေ ပေးရမှာ ”

မြင့်မိုရ်တစ်ယောက် စူပူစူပူနှင့် အောက်ထပ်ပြေးဆင်းသွားသည် ။ အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ကိုပင် လဲမသွား။ ဆိုင်မှာ ဆံပင်က မဖြောင့်ထားပါသော နဂိုဆံပင်ပျော့စင်းစင်းလေးတွေက ခါးလယ်ခန့်မှာ ညီညီတိတိလေး ဝဲဖြာနေသည် ။

မြင့်မိုရ်က ရှေ့ဆံပင်ရော နောက်ဆံပင်ပါ တစ်ညီတည်း ထားတာမို့ သူမ ဆံပင်ညှပ်ချင်လာရင် ထိုဆံပင်ကိုပဲ တစ်ညီတည်းဖြစ်အောင် မိခင်ကို ညှပ်ခိုင်းလေ့ရှိသည် ။

သီချင်းခွေဝယ်ရင် မနှမြော မတွန့်တိုတတ်သော ထိုကလေးမဟာ ဆံပင်ကို ဗြူတီဆလွန်းမှာ သွားညှပ်ရမှာ ကိုတော့ အင်မတန် နှမြောတွန့်တိုတတ်သည် လေ။

အိမ်နေရင်း စပန့်ဂါဝန်တဖားဖားဖြင့် ခြောက်လွှာပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကာ ကားလမ်းမတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ စတိုးဆိုင်မှာ ချည်လုံး သွားဝယ်ရမ

ည်မှီ လမ်းဖြတ်အကူး . . .

ရပ်ထားသော ကားနောက်မှ မောင်းထွက်လာသော
ကားတစ်စီးကြောင့် သူမ မျက်လုံးပြာသွားသည်။ ။

“ကွီ”

ကားဘရိတ်ခ်အုပ်သံ ဆူညံသွားသလို မြင့်မိုရ်ကိုလည်း နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ။

“မြင့်မိုရ်ရယ် . . . နင်ကလေး ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်”

သူမကို ဆောင့်ဆွဲသူထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ။ ဒါဆိုရင် သူမကို ကယ်တင်လိုက်သူက ဇေရင့်ပဲပေါ့ကွယ်။

“ဟဲ့ . . . ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်သိတာပေါ့ ဇေရင့်ရယ်၊ မသိဘဲ နေမလား၊ ကားက ဟို တက္ကစီနောက်က မြုန်းစားကြီး ထွက်လာလို့ ရှောင်ချိန်မရ ဖြစ်သွားတာပါ၊ ကားလာမှန်း သိရက်နဲ့ လည်း ငါက မကူးပါဘူး”

“နင် ဘယ်သွားမလို့ လဲ၊ ငါ့ဆိုင်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား”

“အေး . . . ငါ ချည်လုံးသွားဝယ်မလို့ ”

သူတို့ ပြောရင်းနဲ့ တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ကူးလာလိုက်သည်။ ။ ဇေရင့်က တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ ။ ဇေရင့်မိဘတွေက စတိုးဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပြီး သူတို့ စတိုးဆိုင်လေးက ဈေးလည်း သက်သာတာမို့ ခုဆို စတိုးလေးကနေ မီနီမတ်သာသာအထိ တိုးတက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

တွေးရင်းနဲ့ ချည်လုံးရွေး ဘောက်ချာဖြတ်ပြီး ငွေရှင်းကာ ပြန်ထွက်လာတော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ နာမည်ကြီး Electronic တံဆိပ်နှင့် ကားတစ်စီး လာရပ်သည်။ ။ ထို့နောက် ဇေရင့် ထိုကားဆီသို့ ထွက်သွားပြီး ဘာတွေ

ပြောနေသည် မသိ။

သူမ ထွက်လာတော့ ဇေရုင်္ဂက တစ်ချက် လှမ်းပြီးပြီ။ Electronic တံဆိပ်နှင့် ကားပေါ်ကို စကားဆက်ပြောနေသည် ။

ဇေရုင်္ဂနဲ့ သူမက တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်း အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်ကာ သူမရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည် ။ သူမကလည်း ဇေရုင်္ဂရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းရယ်ပါ။

သူမ ကားလမ်းကူးလာတော့ နောက်က ဇေရုင်္ဂရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

“မြင့်မိုရ်”

“ဘာလဲ”

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေလား”

“တနင်္ဂနွေမို့လို့ ငါ ကုမ္ပဏီ မသွားတာပေါ့ဟဲ့”

“အဲဒါဆို ညနေ နင်အားလား”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ ၊ ငါ ညနေ နင်တို့ အိမ် လာခဲ့မယ်”

“အေး”

သူမ ပြန်လာတော့ မေကြီးက . . .

“ကြာလိုက်တာ မြင့်မိုရ်ရယ်၊ စုဠလိပ်ပဲ”

“မေကြီးကလည်း ချက်ချင်းဝယ်ပြီး ပြန်လာတာပါပဲ”

ထို့နောက် သူမ မအိပ်တော့ဘဲ မေကြီးကို လက်ချုပ်ကူလိုက်ပေးသည်။ ဒီလိုပါပဲ မြင့်မိုရ်ရဲ့ စိတ်ကောက်ချိန်က မကြာမြင့်တတ်။

“မြင့်မိုရ် ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

“ဟယ် . . . အင်္ကျီလေးက ချစ်စရာလေးတွေ၊ မေကြီး . . . အဲဒါလေးက ဘယ်သူ လာအပ်ထားတာလဲ”

“ညည်းအတွက် ချုပ်ထားတာ”

“ဟယ် . . . လှတယ်တော့”

ပန်းနုရောင် အတွန့်တွန့် အဖတ်ဖတ်ကလေးတွေ ပါသော အင်္ကျီလက်ပြတ်ကလေးက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

“ဒီအင်္ကျီလေးကို မေကြီး အရင်လက ချုပ်ပေးထားတဲ့ ပန်းနုရိပ်ပါတဲ့ စကတ်ကလေးနဲ့ ဝတ်၊ သမီးက အသားဖြူတော့ ထင်းထင်းကလေးနဲ့ လှနေမှာ ”

“မြင့်မိုရ်က ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းပဲ ဝတ်ရတာပါ။ အဝတ်အစား သိပ်မလိုပါဘူး မေကြီးရယ်၊ ခန့်ငယ်ကိုပဲ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ”

“ခန့်ငယ်က ယောက်ျားလေး၊ သူ့အတွက် ဂျင်းဘောင်းဘီ သုံးထည် လောက်၊ အင်္ကျီငါးထည်လောက်ရှိရင် ရပြီ၊ သမီးမိန်းကလေးကိုပဲ ဆင်ရမှာ ပေါ့”

“မေကြီးရာ၊ သမီးကို အင်္ကျီချုပ်ပေးမယ့်အစား MP4 လေးပဲ ဝယ်ပေးပြီးရော”

“မြင့်မိုရ် . . . နင်ဟာလေ လူလိုသူလိုကို ဆင်ပေးလို့ မရတဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့် MP4 က ကျိုစားလို့ ရလား၊ ဘာမှ အရည်မရ အဖတ်မရ၊

တော် . . . တော် . . . နှင့် MP4 အကြောင်း ဆက်မပြောနဲ့ တော့”

ထုံးစံအတိုင်းပဲ နောက်ဆုံးတော့ မေကြီးနဲ့ မြင့်မိုရ်တို့ အပေးအယူ မမျှစွာ လမ်းခွဲလိုက်ရပြန်တာပါပဲ။

မြင့်မိုရ်လည်း ငြိမ်သက်စွာ လက်ချုပ်လိုက်နေလိုက်တော့သည်။

ညနေကျတော့ ဇေရင့် ရောက်လာသည်။

“မြင့်မိုရ် ရေချိုးပြီးပြီလား”

“အေး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေချိုးပြီးရင် ငါနဲ့ ဘုရား ခဏလိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

“အောင်မာ . . . ရေမချိုးဘဲ လိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့လဲ၊ ကြီးကျယ်လို့”

“ညစ်ပတ်မ . . .

အန်တီကို ငါ ခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်၊ အန်တီ . . . သား မြင့်မိုရ်ကို ဘုရား ခဏ ခေါ်သွားမယ်နော်၊ ယတြာ ချေစရာရှိလို့”

“အေး . . . ခေါ်သွားလေ၊ မြင့်မိုရ် မနက်က အင်္ကျီလေး ဝတ်ကြည့်စမ်း”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မြင့်မိုရ်တို့ မဝတ်ဘဲ မနေ။ ဇေရင့်ကတော့ သူ့ရှေ့ ရောက်လာသော ပန်းနုရောင် အရိပ်ကလေးကို တစ်ချက်မျှ ငေးသွားပြီး ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လိုက်ကာ . . .

“အဝတ်အစားကတော့ မိုက်ပါတယ်ကွာ၊ မျက်နှာကတော့ မျက်နှာပြောင်နဲ့”

“တို့ က Natural Beauty လေ၊ ဟိ ဟိ . . . မေကြီး မြင့်မိုရ် ခဏ လို

က်သွားမယ်နော်”

“အေး . . . မိုးမချုပ်စေနဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇေရင့်နဲ့ ပါသွားသော သမီးချောလေးကို ငေးကာ ဒေါ်နုနု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သမီးကို ဇေရင့်လို အတွင်းသိ အစင်းသိ သဘောဖြူအူစင်းလေးနဲ့ သဘောတူမိသော်လည်း . . .။

*

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ဇေရင့်က အင်္ဂါထောင့်မှာ ရေသက်စေ့ သွားပူဇော်သည်။ ပြီးတော့ ငါးကျပ်တန် အသစ်လေးတွေချည်းပဲ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရွက် လှူသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးနေလိုက်တာ နာရီဝက်လောက် ကြာနိုင်သည်။

မြင့်မိုရ် ဇေရင့်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကြာသပတေးထောင့်ကို ထွက်လာလိုက်သည်။ အဲဒီမှာ ဇာတ်လမ်း စတာပဲလေ။

မြင့်မိုရ် ရေသပ္ပာယ်ရန် စတီးခွက်လေးဆီ လက်အလှမ်း၊ ထိုစတီးခွက်လေးဆီသို့ လက်တစ်ဖက်က သူမလက်ဆီ အုပ်မိုးလာခဲ့သည်။

“ဟာ . . . ဆောရီး”

သူမရဲ့ လက်တွေက မနှစ်မြို့မှုဖြင့် ဆတ်ခနဲ ရုန်းပစ်လိုက်သည်။ လက်ပိုင်ရှင်ဆီမှ ရယ်သံဖွဖွ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရင်ဘတ်ထဲက ကလီဇာတွေ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားနိုင်သော အကြည့်တစ်ခုကို ရလိုက်သည်။

ရီဝေရွန်းလဲ့သော အကြည့်ဆိုတာကို ကြားဖူးခဲ့ရုံပါ။ ခုမှ လက်တွေ့

မြင်ဖူးရတော့သည်။ ။

သူက အပြုံးတစ်စကို မဖြုတ်ချသေးဘဲ စတီးခွက်ကလေးနှင့် ရေအပြည့်ခပ်ကာ သူမဘက်ကို ကမ်းပေးသည်။ ။

“ကလေး အရင် ရေသပ္ပာယ်လေ ရော့”

သူမ ဘာလုပ်လိုက်သည် ထင်ပါသလဲ။ ကြောင်စီစီနှင့် ထိုကြာသပတေးထောင့်က ထွက်ခဲ့လိုက်တာပေါ့။ သူ့ရဲ့ အံ့ဩသလို အကြည့်ကို မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှ မြင်လိုက်ရသေးရဲ့ ။

“မြင့်မိုရ်”

“ဇေရင့် . . . နင် ဘုရားရှိခိုးတာလည်း ကြာလိုက်တာ”

“အင်း . . . နင်ရော ရှိခိုးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . ငါ ဟိုဘက်ထောင့်မှာ သွားရှိခိုးမလို့ ”

“အိုခေ”

သူမ ဘုရားရှိခိုးပြီး မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်ချိန် မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှာ ရီဝေသော အကြည့်တစ်ခုကို လက်ခံရပြန်သည်။ ။

သူမ ဘုရားရှိခိုးရာ ထောင့်မှာ လက်ကို ခပ်ဖွဖွပိုက်ပြီး သူမကို ငေးမောနေသော ထိုလူ။

ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။ ဘေးမှာ တော့ ဇေရင့်ရဲ့ အပြုံးတစ်ခု။

“ဘာတွေ ဆုတောင်းလဲ မြင့်မိုရ်”

“ဟင့်အင်း . . . ဆုမတောင်းပါဘူး၊ ငါက ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုမတောင်း

တတ်ဘူး”

“ထူးဆန်းတယ်”

“မထူးဆန်းပါဘူး”

“ထားပါတော့၊ ကဲ . . . လာ မြင့်မိုရ်၊ ငါတို့ စနေထောင့်က ကျောက်စိမ်းဆင်းတုကို သွားကန်တော့ရအောင်”

“အဲဒါရော ယတြာချေတာပဲလား”

“အင်း”

“နင်ဟာလေ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုကိစ္စတွေလည်း အယူသည်းတတ်တယ်နော်၊ မထင်ရဘူး”

“ဒါကတော့ဟာ ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ”

ကျောက်စိမ်းဆင်းတုကိုကန်တော့ပြီးတော့ ထိုတန်ဆောင်းရဲ့ လှေကားထစ်လေးတွေမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ။

“မြင့်မိုရ်”

“ဟင်”

“ငါ့ဆိုင်မှာ အခု Electronic ပစ္စည်းတွေပါ တင်တော့မလို့ ”

“ဟယ် . . . ကောင်းတာပေါ့”

“အင်း . . . အဲဒါ ငါ နင့်ကို ပထမဆုံး အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးချင်လို့ ”

“ဘာလဲ”

“ရော့”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ရဲ့ ဘာလဲဆိုတာ ဘာအတွက် ပေးမှာ လဲလို့ ပြောတာ”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ အရာလေးမို့လို့ ပေးချင်တာ”

သူက လေးထောင့်ဘူးလေးတစ်ဘူး ကမ်းပေးသည် ။ ပါကင်ပေပါဖြင့် သေသေချာချာ ပိတ်ထားသည် မို့ သူမရဲ့ သိချင်စိတ်က ပိုပြီး ပြင်းပြလာကာ . . .

“ငါ ဖွင့်ကြည့်ရမလား”

“ကြည့်ပေါ့၊ နင့်ကို ပေးထားတာပဲ”

သူမရဲ့ လက်ချောင်းတွေကြားမှာ ပါကင်ပေပါလေး အလှပျက်သွားရှာသည် ။ MP4 Player လေးတစ်ခု။

“ဟယ် MP4 လေး”

“အင်း”

“Sony တံဆိပ်ပဲ၊ ငါ မယူချင်ဘူးဟာ”

“ဘာလို့ လဲ မြင့်မိုရ်ရယ်၊ အဲဒါ နင်လိုချင်နေတာ ငါသိတာပဲ”

“လိုချင်တာပေါ့၊ လိုချင်လို့ တောင် Sony Showroom ကို အကြိမ်ကြိမ် သွားကြည့်ဖူးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဈေးလည်း သိတယ်ဟ၊ သိန်းချီနေတဲ့ ပစ္စည်းကြီးကို ငါ လက်မခံချင်ပါဘူး”

“နင်ကလည်း ဟာ၊ မရှိပါဘူး၊ ဒါက တရုတ်ဖက်စပ်ပါဟ၊ အပေါစား

ပါ။ အစစ်မဟုတ်ပါဘူး”

“အံ့မယ် . . . ငါ့ကို ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဇေရင်ကလေးရဲ့ ၊ ငါက ဒီပစ္စည်းကို အလွတ်တောင် ရနေပြီ၊ ဒါ Sony အစစ်ဆိုတာလောက်တော့ ငါ သိပါတယ်ဟာ၊ ငါမယူဘူးနော်”

“ဟာ . . . နင်ကလည်း ၊ ငါက နင့်ကို ပေးချင်လွန်းလို့ တမင်ခေါ်လာတာကို၊ ဘုရား လာတာ ငါ့ဟာငါ လာလည်း ရတာပဲ၊ နင့်အိမ်မှာ ပေးဖို့ ကလည်း အန်တီ ရှိနေတော့ မပေးချင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ငါ ယူရင် မေကြီး ဆူလိမ့်မယ်”

“အန်တီ မသိစေနဲ့ ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မယူချင်တာပါတယ်ဟ”

“နင်ကလည်း ၊ နင်နဲ့ ငါကသူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေ၊ ဒီသူငယ်ချင်းကိုမှ မပေးရရင် ငါ စိတ်ကောင်းပါ့မလား”

မြင့်မိုရ်ကလည်း MP4 လေးကို လိုချင်မက်မောစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး . .

.

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ ငါ ဒီဟာလေးကို ယူမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ဆောင်အနေနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ ဒီ MP4 လေးကို ပြန်ဝယ်မယ်လေ”

“ဟာ . . . ကျွတ်၊ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်လိုက်၊ ငါ ဒီဟာလေးကို ဝယ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း အကျေတော့ မပေးနိုင်သေးဘူး၊ တစ်လကို နည်းနည်းဆပ်မယ်လေ၊ ငါလည်း ဒီဟာလေးကို ယူဖြစ်သွားတာပေါ့ဟာ”

“မြင့်မိုရ်”

“တော်ပြီ၊ ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့၊ ငါ့ကို အကြွေးနဲ့ ရောင်းနိုင်လား မရောင်းနိုင်ဘူးလားဘဲပြော”

“မြင့်မိုရ် . . . ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိလား”

“ကြာသပတေးနေ့လေ”

“အဲဒါတော့ သိသားပဲ ငတုံးလေးရဲ့ ၊ ဒီနေ့က ဘာအထိမ်းအမှတ်နေ့လဲလို့ မေးတာ”

“ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့လား၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမျိုးသားနေ့များ လား”

“မြင့်မိုရ် . . . နင့်မွေးနေ့ကို နင် မမှတ်မိဘူးလား”

“မွေးနေ့ . . . ဒီနေ့ . . . အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ငါ့မွေးနေ့ပဲ၊ အဟိ . . . ရယ်ရတယ်၊ မွေးနေ့ကိုတောင် သတိမထားမိဘူး”

“မြင့်မိုရ်ကတော့လေ”

“အံ့မယ် . . . မွေးနေ့ သတိမရတာများ အဆန်းလုပ်လို့ ၊ ငါ့လိုပဲ ကိုယ့်မွေးနေ့ကို ရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိတဲ့ သူတွေ တစ်ပုံကြီးပါနော်၊ ဒါက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ”

“ထားပါတော့၊ ဒီ MP4 က ငါ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာလို့ ပြောမလို့ ၊ နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးတာကိုတော့ မငြင်းရဘူး”

“ဇေရုင့် တန်ဖိုးက . . .”

“နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ကြားမှာ တန်ဖိုးဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခု မရှိဘူးဟ၊ ခင်မင်မှုပဲ ရှိတယ်၊ တော်ပြီနော် မြင့်မိုရ်၊ ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့ တော့၊ ဒါ

ငါ နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးတာ”

“ဇေရုဇ်ရယ်. . . ငါ့ဘဝမှာ လေ မွေးနေ့လက်ဆောင် တစ်ခါမှ မရဘူးတော့ လက်မခံချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဟာ”

“ကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ တစ်ခါမှ မရဘူးတော့ ငါကပထမဦးဆုံးပေးတဲ့ သူ ဖြစ်ခွင့်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ပထမဦးဆုံးရတဲ့ လက်ဆောင်ကလည်း ငါအလိုချင်ဆုံးလက်ဆောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျေးဇူး ဇေရုဇ်”

“နင် လက်ခံပေးတာကိုပဲ ငါက ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ နင် အလိုချင်ဆုံး ပစ္စည်းလေးကို လက်ဆောင်ပေးခွင့်ရတဲ့ အတွက် ငါ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“ဇေရုဇ်”

“ပြော”

“ငါ့မွေးနေ့ကို နင်က လက်ဆောင်ပေးထားပြီးပြီဆိုတော့ ငါက နင့်ကို မုန့်လိုက်ကျွေးရတော့မှာ ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ပြောကာမှ ဗိုက်တောင် ဆာ လာပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဇေရုဇ်၊ ငါ့မှာ လိုလိုမယ်မယ် ထည့်လာတဲ့ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ပဲ ပါတယ်ဟ”

“ဒါဆိုရင် နင့်ကို ငါ ပိုက်ဆံချေးမှာ ပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ လကုန်လို့ လစာ ထုတ်ရင်တော့ ငါ့ကို ပြန်ဆပ်ရမယ်နော်”

“အေး . . . ကောင်းသားပဲ”

ဘုရားပေါ်မှ

ဆင်းပြီး

တရုတ်တန်းဘက်သွားကာ

ဝက်သားတုတ်ထိုးနဲ့ ကြာဆံကြော် သွားစားကြသည်။ ။

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မြင့်မိုရ်”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူ။ မြင့်မိုရ်တို့ ထိုင်နေသော ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးရှိ အကင်ဆိုင်ရှေ့မှာ လက်ပိုက်လျက် မြင့်မိုရ်ကို စူးရှစွာ ကြည့်နေသည်။ ။

ဇေရင့် ရိပ်မိမည်စိုး၍ ထိုလူဘက်သို့ လှည့်မကြည့်တော့ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့ မျက်စောင်းပေါင်းတစ်ထောင် ပို့လွှတ်နေမိသည်။ ။

ထိုသို့ အကြည့်ခံရခြင်းအပေါ် မနှစ်မြို့သလိုလည်း ဖြစ်နေမိသည်။ ။

“မြင့်မိုရ် ဒီ MP4 ထဲမှာ ငါ သီချင်းကောင်းကောင်း လေးတွေ သွင်းပေးထားတယ်၊ သိလား”

“အေး . . . ကျေးဇူးပဲလို့ မပြောတော့ဘူးနော်၊ ဇေရင့် မြန်မြန်စားဟာ၊ ပြန်ချင် လာပြီ”

“အေး . . . အန်တီက စောစောပြန်ခဲ့လို့ မှာ လိုက်တယ်၊ တော်ကြာနောက်တစ်ခါ ခေါ်လို့ မရဘဲ နေဦးမယ်၊ သွားမယ်”

သူမတို့ နှစ်ယောက် ဆိုင်မှ ထလိုက်သည် နှင့် ဟိုလူကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထပ်ပြီး လိုက်ဦးမည် ထင်ပါရဲ့ . . . ဟူး။

★

အခန်း(၃)

MP4 ကို မေကြီးမသိအောင် ဖွက်ရတာ မောနေသည်။ သီချင်းခွေ အသစ်ထွက်တိုင်းလည်း ဝယ်စရာမလိုတော့။ ဇေရုဇဲက သီချင်းသစ်ထွက်တိုင်း သူမ MP4 ထဲကို သွင်းပေးလေ့ရှိသည် မို့ အဆင်ပြေနေသည်။

မေကြီးတောင် . . .

“ခုတလော မြင့်မိုရ် လိမ္မာနေပါလား”

ဟု ပြောယူရသည် အထိ။ ခန့်ငယ်ကလည်း . . .

“မမိုရ် ဆယ်စက္ကန့် အခွေ ကောင်းတယ်တဲ့ ၊ ဝယ်ပြီးပြီလား၊ နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း . . . မဝယ်တော့ပါဘူး”

“ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းပြန်လည်နေပြီ ထင်တယ်”

ခန့်ငယ်က ပခုံးတွန့်ကာ ရေရွတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

မြင့်မိုရ် ဝရန်တာဘက် ထွက်လာတော့ အောက်ထပ်က ခေါင်းလောင်းကြိုး လာခွဲသည်။ မြင့်မိုရ် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မြေညီထပ်ရှိ စတိုးဆိုင်မှ ကောင်မလေး။

“မမြင့်မိုရ် ဖုန်းလာတယ်”

ဖုန်းလာတယ်။ မလာစဖူး ဘယ်သူများ ဆက်ပါလိမ့်။ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ရုံးက မန်နေဂျာကိုပဲ ပေးထားတာပါ။ ဒါတောင် အ လုပ်သွားလျှောက်တုန်းက မဖြစ်မနေ ပေးရတာမို့လို့။

မသိတာကို ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ဆွဲကာ . . .

“မေကြီးအောက်မှာ ဖုန်းလာတယ်ဆိုလို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး . . . အေး”

“ဟဲလို”

“မြတ်လား”

“ရှင်”

“ဪ... မြတ်မြင့်မိုရ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြတ် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“မြတ်က ဘယ်သူ ထင်လို့လဲ”

“အိုး... သိမလား၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်လား... အင်း... မြတ်ကို ချစ်နေတဲ့ သူပေါ့”

“ဟင်... ရှင်... ရှင်”

“ကိစ္စကို ပြောရဦးမလား မြတ်၊ သတိရလို့၊ သတိရတဲ့ ကိစ္စအတွက်
ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ”

“ခွပ်”

မြင့်မိုရ် ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ။ ဖုန်းက ချက်ချင်း ပြန်မြည်လာသဖြင့်
စတိုးဆိုင်မှ ကောင်မလေးက ကိုင်လိုက်သည်။ ။ မြင့်မိုရ်က ဖုန်းအသုံးပြု
ခ ပိုက်ဆံကို ပေးနေချိန်မို့ ဆိုင်ထဲက မထွက်ရသေး။

“မမြင့်မိုရ် ဖုန်းပဲ၊ ဖုန်းကျသွားလို့တဲ့”

“ကျွတ်... ဟဲလို”

“မြတ်”

“ဒီမှာ . . . ရှင် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်ဘူးလား၊ ဒါ ကျွန်မအိမ်က ဖုန်း မဟုတ်တာ သိမယ်ထင်ပါတယ်၊ နောက်ကို ဒီဖုန်းကို ဘယ်တော့မှ မခေါ်နဲ့ ”

“အိုခေ . . . မြတ် တောင်းဆိုတာကို ကိုယ် လိုက်လျောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီဖုန်းကို မခေါ်နဲ့ ဆိုရင် ကိုယ်တိုင် စကားလာပြောခွင့် ပေးမှာ လား”

“ဘာလို့ ပေးရမှာ လဲ”

“ဟေ . . . ဒါဆို ကိုယ်က မြတ်ကို ဘယ်လို စကားလာပြောရမှာ လဲကွ”

“မပြောနဲ့ လေ၊ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး”

“ကိုယ့်ကို သိလား မြတ်”

“မသိဘူး၊ သိစရာလည်း မလိုဘူး၊ ရှင် နောက်ထပ် ဆက်မနှောင့်ယှက်ဖို့ ဘဲ လိုအပ်တယ်”

“ရက်စက်ပျံ့ မြတ်ရယ်”

“ဒါပဲ၊ ကျွန်မကို ဖုန်းထပ်မဆက်နဲ့ ၊ ဒါ သူများ ဆိုင်က ဖုန်း”

“ကောင်းပြီ မြတ်၊ မြတ် စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဪ . . . မြတ် ကိုယ့်နာမည် မှတ်ထားဦးနော်၊ မြတ်ကိုကိုတဲ့ ”

“သေလိုက်”

သူမရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အသံနှင့်အတူ ဖုန်းကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ချလိုက်ပြီးမှ ဆောရီးဟု ဆိုင်ရှင်ကို တောင်းပန်လိုက်ရသည် ။

အပေါ်ပြန်ရောက်တော့ မေကြီးက . . .

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ မြင့်မိုရ်”

“ရုံးက သူငယ်ချင်းပါ”

“ယောက်ျားလေးလား”

“မေကြီးကလည်း မိန်းကလေးပါ။ သူ မနက်ဖြန် ရုံးမတက်လို့ ခွင့်တို
င်ခိုင်းတာပါ”

မေကြီးကို ပထမဆုံး မုသာဝါဒ သုံးလိုက်ရသည် ။ ခန့်ငယ်က စာအု
ပ်ကိုင်ကာ . . .

“မမိုရ် ဒီပုစ္ဆာလေး နားမလည်လို့ ရှင်းပြပါလား”

“အာ . . . စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ ကြားထဲ”

“မမိုရ်က အဲလိုပဲ အကျင့်ကို ပုပ်တယ်၊ ကိုဇေရင့် လာမှ ပဲ ရှင်းပြခိုင်း
တော့မယ်”

“နင့်မှာ ကျူရှင်လည်း ယူသေးတယ်၊ ဒါတောင် နားမလည်ဘူး”

“ဪ . . . ကျူရှင်က သူများ တွေလို သီးသန့် ရှယ်ကျူရှင်မှ မဟုတ်
တာ၊ လူအယောက် လေးငါးဆယ်တက်ရတဲ့ ကျူရှင်ကို၊ ဝိုင်းမှ မဟုတ်
ဘူး ၊ ကျူရှင်တောင် ဈေးကြီးတဲ့ ရှယ်ကျူရှင်ဆို သင်တာတစ်မျိုး မမိုရ်
ရဲ့ ၊ ငါမှ ရှယ်ကျူရှင် မတက်နိုင်တာ၊ ဒီပုစ္ဆာကလည်း တွက်ရင်းနဲ့ ကို လ
ည်နေလို့ ”

“လာ . . . လာ . . . ငါ ရှင်းပြမယ်”

မေကြီးကတော့ အင်္ကျီလာအပ်သော ဘေးအခန်းက ကောင်မလေးနဲ့
စကားလက်ဆုံကျနေရင်းက သူတို့ မောင်နှမဘက် တစ်ချက်သာ

လှည့်ကြည့်သည်။ ။

ထို့နောက်မှာ တော့ ဇေရုဇ် ရောက်လာသည်။ ။ ဇေရုဇ် ရောက်လာ၍ ပျော်သွားသူက ခန့်ငယ်ပဲပေါ့။

“ကိုဇေရုဇ် လာတာ အတော်ပဲ၊ ဒီပုစ္ဆာ နားမလည်လို့ မမိရ်ကို ရှင်းပြ ခိုင်းနေတာ၊ ရှင်းတာ တစ်ချက်ဆို အခေါက်ခံရတာ သုံးချက် ဖြစ်နေတယ်”

“အောင်မယ် . . . ရှင်းလည်း ရှင်းပြရသေးတယ်”

ဇေရုဇ်က စာပိုတော်ပြီး စာရှင်းပြရတာလည်း ဝါသနာပါပုံရသည်။ ။ သူမနဲ့ ဇေရုဇ် ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ဇေရုဇ်ကပဲ တစ်ချိန်လုံး စာရှင်းပြရတာလေ။ တစ်ခါတလေ သူရပြီးသော စာတွေကိုပင် သူမ မကျက်ရသေးရင် ကူကျက်ပေးတတ်သည်။ ။

ခုလည်း ဇေရုဇ် ရောက်လာတာနဲ့ ခန့်ငယ်တစ်ယောက် ဇေရုဇ်နားစွေခနဲ ရောက်သွားသည်။ ။

သူမက မကြီးနား သွားထိုင်ကာ အင်္ကျီကြယ်သီး တွဲပေးနေလိုက်သည်။ ။ ဘေးအခန်းက မြမြက ပြန်မလိုလုပ်ပြီးမှ သူမအနား ရောက်လာ၍ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“အလုပ် အဆင်ပြေလား မြင့်မိုရ်”

“ပြေပါတယ် မြမြရယ်၊ ကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ တော့ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ပြောရမလိုပေါ့”

“အင်းပေါ့”

မြမြက သူမကိုသာ စကားပြောနေတာ၊ မျက်လုံးအကြည့်တွေက ဇေ

ရင့်ဆီ မကြာခဏ အလည်သွားနေသဖြင့် ကျိတ်ပြီးမိသေးသည်။ ။ ဇေရင့်လို ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ (မိနီမတ်ကလေးတစ်ခု ပိုင်ထားသဖြင့် သူမတို့ ထက်စာရင် တော်တော်ကြီး ဥစ္စာပေါသည် ဟု ပြောရမည်လေ) ကို မြမြ တစ်ယောက် ကျိတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားရှာသည် ထင်ပါ။

ဇေရင့်တစ်ယောက်ဟာ သဘောသက္ကာရကလည်း ပြည့်ဝသေးသည် ဆိုတော့ မြမြအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာလည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့လေ။ သူမ တွေးရင်းနဲ့ မှ ဇေရင့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သူမကို လှမ်းကြည့်နေသော သူ့အကြည့်တွေနှင့် ဆုံသွားသဖြင့် ရင်က ဖျတ်ခနဲ ခုန်သွားမိတာကို အံ့သြစွာ သတိထားမိလိုက်၏။

*

“ဒီနေ့ အစည်းအဝေး ရှိတယ်တဲ့ ”

“ဟင် . . . ခုပဲ ငါးနာရီ ထိုးတော့မှာ ၊ အစည်းအဝေးက ဘယ်အချိန်မှ စမှာ လဲ”

“I don't know ဒါပေမဲ့ အစည်းအဝေးရှိတာတော့ သေချာတယ် ဆရာ၊ ခုနကပဲ GM လာပြောခိုင်းသွားတာ”

“ဟာ . . . အပြန် မိုးချုပ်ပြီပေါ့ကွ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ပိုပြီး . . . ဒုက္ခတစ်ခုက ဖယ်ရီပို့တဲ့ ကားက အင်ဂျင်ချထားရတယ် မြင့်မိုရ်ရေ၊ ဒီညနေအပြန် ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်တဲ့ ”

“ဟား . . . သွားပြီ . . . သွားပြီ၊ ဒါဆို အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဦးမှ ပဲ၊ ခန့်ငယ်ကိုပဲ လာကြိုခိုင်းရတော့မှာ ပေါ့”

“စကားမစပ် ရှင့်မောင်လေး ပိုချောလာသလိုပဲ”

“နီမ၊နော်၊ နင် မစွဲတိုင်း ပုခက်ထဲက ကလေးပါမကျန် ငမ်းမနေနဲ့ ”

“အေးပါ ယောင်းယောင်းရယ်၊ ငါ ပုခက်ထဲက လွတ်တဲ့ ကလေးတွေ ကပဲ စငမ်းပါတယ်၊ ဥပမာ ခန့်ငယ်လောက်က စပြီးပေါ့ . . .ဟိ ဟိ”

မြင့်မိုရ် နောက်ကျမည့်အကြောင်း ပြောဖို့ ဖုန်းဆက်တာ လုံးဝ ဆက် လို့ မရ။ စတိုးဆိုင်က ဖုန်းက ပျက်နေပုံရသည် ။ ထို့နောက် ဇေရင့်ကို သတိရသွားကာ Address Book ကလေးထဲမှာ ဇေရင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာ လိုက်သည် ။ ဇေရင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို သူမ ခုချိန်ထိ အလွတ်မရသေး။

“ဟဲလို . . . ဇေရင့် ရှိပါလားရှင်”

“ဘယ်သူ ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

ဇေရင့် မိခင်ရဲ့ အသံက မာသည့်ဘက်ကို တော်တော်ရောက်နေသ ည် ။ သူမ ပခုံးတွန့်ကာ . . .

“မြင့်မိုရ်ပါ”

“ဇေရင့် မရှိဘူး”

မရှိဘဲနှင့်ရှိသယောင် နာမည်မေးနေသေးသည် ။ ဇေရင့်နှင့်သူမမိခင် အကြောတည့်သလောက် ဇေရင့်မိခင်နှင့် သူမကတော့ ရှေးရေးစက် မပါလာဘူး ထင်ပါရဲ့ ကွယ်။

ဇေရင့်ဆီလည်း ဖုန်းဆက်မရသဖြင့် သူမ စိတ်အိုက်စွာ သက်ပြင်းချ လိုက်သည် ။ မတတ်နိုင်တော့ ဖြစ်သလို ပြန်ရတော့မည်။

အမှန်က ဇေရင့် ရှိရက်နဲ့ သူမိခင်က မခေါ်ပေးတာပါ။ နောက်မှာ ရ ပီနေသော ဇေရင့်က တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မေမေ့အလစ်မှာ Caller ID ကို ကြည့်လိုက်တော့ မြင့်မိုရ်တို့ ကုမ္ပဏီမှ ဖု

နန်းနံပါတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူပြီး ပြန်ခေါ်လိုက်သည် ။ မြင့်မိုရ်က သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည် လေ။

“မြတ်မြင့်မိုရ်နဲ့ ပြောချင်လို့ ပါ ခင်ဗျာ”

“ဇေရင့်လား၊ ငါ မြင့်မိုရ်ပါ”

“အေး . . . နင့်ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့လို့ ပြန်ဆက်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်တာလဲ”

“အေး . . . အတော်ပဲ၊ နင့်ကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ ၊ ငါတို့ အောက်ထပ်က ဖုန်းနံပါတ်က ပျက်နေလား မသိဘူး၊ ခေါ်လို့ မရလို့ ”

“အင်း . . . နင် ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ”

“အိမ်ကို ငါ ဒီနေ့ နောက်ကျမယ့်အကြောင်း သွားပြောပေးမလား၊ ပြီးတော့ ဖယ်ရိုကားကလည်း ပျက်နေလို့ ။ Meeting ကလည်း ဘယ်အချိန်မှ ပြီးမယ် မသိသေးဘူး၊ အဲဒါ ခန့်ငယ်ကို ပြောပေးဦး၊ ငါ့ကို လာကြိုပါလို့ ”

“အေး . . . ပြောပေးမယ်၊ ပြောပေးမယ်ဆိုတာက နောက်ကျမှာ ကို ပြောပေးမယ်လို့ ပြောတာ၊ ကြိုတာက ငါလာကြိုပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်ဟာ၊ နင့်ဆိုင်က ညနေဘက်ကို လူပိုကျတယ်မို့လား၊ နင် မအားဘဲနဲ့ မလာပါနဲ့ ၊ အိမ်ကို ပြောပေးရင်ပဲ ရပါပြီ”

“နင်က ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းထားလို့ ငါလာကြိုမှာ ကြောက်နေတာလဲ”

“အံ့မယ် . . . ငါကဘယ်သူနဲ့ ချိန်းထားရမှာ လဲ၊ နင့်ကို အားနာလို့ ပါဆို ”

“ငါလာကြိုမယ်”

“ပြီးတာပဲ၊ အိမ်ကိုတော့ ပြောပေးနော်”

“အင်း”

ခုမှ ပဲ စိတ်အေးရတော့သည်။ သူမမှာ လည်း ဇေရင့်တစ်ယောက်ရှိ
နေ၍ သာ တော်တော့သည်။

အစည်းအဝေးခန်းထဲဝင်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်၏
စူးစိုက်ကြည့်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် . . .

“ဟင်”

ဘုရားပေါ်မှာ လိုက်လာသည့် ဟိုလူပါလား၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးက
ဟိုလူကို အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဦးမြတ်ကိုကိုက ကိုယ်တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူက ခုမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာမို့ ခုမှ ပဲ မိတ်ဆက်ပေးရပေမယ့် သူဟာ ဒီကုမ္ပဏီဖွင့်စကတည်းက ဟိုဘက်ကနေ ရှယ်ယာတွေ ပံ့ပိုးပေးနေတဲ့ သူပါ”

ဒါရိုက်တာ ဦးမြတ်ကိုကိုက မြင့်မိုရ်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာဆိုပေမယ့် အစစ အရာရာကိုတော့ နားမလည်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကုမ္ပဏီကို ဝင်ဖို့ အဲ . . . ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ဖို့ကို အသစ်က စပြီး လေ့လာရမလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ . . .”

သူက စကားကို ရပ်ပြီး အားလုံးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။
ဝန်ထမ်းတချို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီတော့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်က တခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်စရာရှိပါသေးတယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီကို တိုးတက်

အောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ခေါ်ပြောတာပါ”

သူ ကုမ္ပဏီကို မဝင်၍ မြင့်မိုရ် သက်ပြင်းချနိုင်သွားခြင်းပင်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာလာ တော့ ဒီမှာ သိပ်ပြီး အံ့မဝင်တာလေးတွေ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တခြား တခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအတွက် အထောက်အကူ တစ်ခု တော့ လိုအပ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် MD ဆီကနေ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် တောင်းချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးရာထူးအတွက်ပေါ့၊ ကျွန် တော် အသစ်ခေါ်ရင် ရပေမယ့် ဒီဝန်ထမ်းတွေထဲက လူကို ပိုပြီး ယုံကြည်လို့ ပါ”

မြင့်မိုရ် သွေးတွေ နားထင်ဆောင့်ပြီး။ သူ ခေါ်မှာ မြင့်မိုရ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

“ဒေါ်မြတ်မြင့်မိုရ်”

ဟော . . . ကြည့်။ အတွေးတောင် မဆုံးသေး။ သူ့ဆီမှ အသံထွက်လာသည် ။ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေ မြင့်မိုရ်ဆီ ရောက်လာသည် ။ တကယ်ဆို မြင့်မိုရ်က ဒီကုမ္ပဏီမှာ ပါချီပါခဲ့၊ Office Staff ကလေး တစ်ယောက်ရယ်ပါ။

အဝေးသင်ဖြင့် ရခဲ့သော ဘွဲ့တစ်ခုရယ်၊ ကွန်ပျူတာ ဒီပလိုမာ လက်မှတ်ကလေး တစ်စောင်ရယ်ကလွဲပြီး တခြားဘာအရည်အချင်းမှ မရှိ။ ပြီးတော့ တာဝန်ကြီးသော အတွင်းရေးမှူးရာထူးကိုလည်း သူမ မလုပ်နိုင်ပါ။

“ဒေါ်မြတ်မြင့်မိုရ် ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မလား Please !”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒါရိုက်တာ၊ ကျွန်မ လုပ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မလုပ်ချင်တာလား၊ မလုပ်နိုင်တာလား”

ချောင်ပိတ်မေးတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို ကျွန်မ အင်မတန် မုန်း၏။ ခုတော့ အားလုံးက ကျွန်မမျက်နှာပေါ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှု နားစွင့်နေကြပြီ ။ အဲဒါ သူ့ကြောင့် . . . ။

“နှစ်ခုစလုံးပါပဲ ဒါရိုက်တာ၊ လုပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိသလို လုပ်နိုင်တဲ့ အရည် အချင်းလည်း မပြည့်ဝလို့ ပါ”

သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ သူ့မျက်နှာ ပေါ်က အရိပ်ပါးပါးလေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည် ။ ပြီးတော့ ပုံမှန် မျက်နှာပေးဖြင့် . . .

“ဆောရီး . . . ဆောရီး၊ အင်း . . . ကျွန်တော် အသစ်ခေါ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ထို့နောက်မှာ တော့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဈေးကွက်စနစ်ကို ဆွေးနွေးကြပြီး အစည်းအဝေးက ပြီးသွားသည် ။ အစည်းအဝေးခန်းက ထွက်လာသည် နှင့် နီမက . . .

“မြင့်မိုရ် . . . နင်က မဟာအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံတယ်နော်၊ ငါတို့ ဒီလို စခန်းသွားနေရင် ဒီရာထူးကနေ တော်တော်နဲ့ တက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါသာဆို လက်ခံလိုက်မှာ ပဲ”

“ငါမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ နီမရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်နဲ့ အတွေ့အကြုံက သင်သွားတာပါပဲ၊ မွေးကတည်းက တက်လာတာ ဘယ်သူရှိလဲ ပြော”

“ငါ မလုပ်ချင်လို့ ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ မလုပ်ချင်တာဘဲ သိတယ်”

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲက ထွက်လာတော့ အပြင်ဘက်မှာ ဇေရင့် စောင့်နေသည်။ နီမနှင့် တစ်လမ်းစီမို့ လမ်းခွဲကာ ဇေရင့်ရှိရာ လျှောက်လာချိန် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ကားနက်ကြီးတစ်စီး သူမနား လာရပ်သည်။

“မြတ် ဒီနေ့ ဖယ်ရီ ပျက်နေတယ်ဆို”

သူမ မကြားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဆက်ထွက်လာတော့ ...

“မြတ် ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးချင်တယ်”

သူမဘေးက ကားဘီးကလည်း တစ်လိမ့်ချင်း ...

“ဒီ မှာ ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့ ကိုယ့်ဂုဏ်ပုဒ်ကို ပြန်လေးစားလိုက်ပါဦးဦးမြတ်ကိုကို”

သူမဘေးက ကားဘီး ရပ်သွားလား မသေချာ။ သေချာတာက သူမဘေးကို ဇေရင့်ရဲ့ ခြေသံ တစ်စုံ ရောက်လာခဲ့သလို သူမလက်ထဲက ဆွဲခြင်းနှင့် ဖိုင်ကလည်း ဇေရင့်လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ။

ဇေရင့် မျက်မှောင်တွန့်ထားတာ ပြန်မပြောခင်ဘဲ ကားနက်ကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

“ဘာလဲ ... အဲဒါ နင်တို့ သူဌေးလား”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

“ဘာလဲဟာ . . . သူဌေးကလည်း ဘာတွေ မှာ တမ်းချွေမဆုံးနိုင်ဖြစ်

နေရတာလဲ၊ Meeting လည်း နောက်ကျခေါ်သေး၊ ကားကျတော့ မစီစဉ်ပေးတဲ့ အပြင် အပြင်ရောက်တဲ့ အထိ အမျှင်က မပြတ်ချင်သေးဘူး”

“ထားလိုက်ပါ၊ နင် ငါ့ကို လာကြိုတာ နင့်မေမေ ဆူနေဦးမယ်”

“မဆူပါဘူး၊ လာ . . . ငါ ကားယူလာတယ်”

“ဟင် . . . ဘာလို့ ကားယူလာတာလဲ၊ နင့်ကားကို ငါမစီးချင်တာ သိရက်သားနဲ့ ”

“သိတယ်လေ၊ သိပေမယ့် ဒီအချိန်က လိုင်းကားတွေ တအားကျပ်တဲ့ အချိန်ဟ၊ ပြီးတော့ ညဘက်က အမူးသမားတွေကလည်း ပေါ်တော့ နင့်ကို မစီးစေချင်လို့ ပါ၊ ကိုယ့်ကားရှိရက်နဲ့ တက္ကစီ ငှားစီးရမှာ ကလည်း ပိုက်ဆံဖြုန်းရာကျတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ယူလာတာပါ”

သူမ မတတ်သာတဲ့ အဆုံး ကားပေါ် တက်လိုက်ရသည် ။ သူက ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ စီဒီ ဖွင့်ပေးသည် ။ သူ့ကားက စီဒီပလေယာက ကောင်းလိုက်တာ၊ သူမမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးဖြင့် ဇိမ်ကျဖူးတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပါကွယ်။

“တစ်ခုခု သွားစားမလား မြင့်မိုရ်”

“နောက်ကျနေပြီ၊ မစားတော့ဘူး”

“ငါ အန်တီကို သေချာပြောခဲ့ပါတယ်၊ ငါ ဗိုက်ဆာနေတယ်ဟ”

“ဒါဆိုလည်း သွားလေ”

သူမ စကားမှ မဆုံးသေး၊ ကားလေးက (YKKO) ရန်ကင်း ကြေးအိုး ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွားသည် ။

“ လာလေ”

သူမပါ လိုက်ဆင်းရတော့သည်။ ။

“American System ပဲနော်”

“တော်ပါ မြင့်မိုရ်ရာ၊ နင်ကလေး ကြီးကျယ်တယ် သိလား”

“မသိဘူး၊ ငါ သိတာက တခြားပဲ၊ နင်နဲ့ ငါရဲ့ ရှင်သန်ခဲ့ပုံချင်းမှ မတူဘဲဟ၊ နင်သိတာနဲ့ ငါနားလည်တာ ကွာနိုင်တာပဲလေ”

သူမတို့ စကားပြောနေတုန်း ကားမည်းကြီး ရောက် လာပြီး ကားပေါ်မှ ဦးမြတ်ကိုကို ဆင်းလာသည်။ ။ ဒီတစ်ခါလည်း သူ သူမနောက် လိုက်လာပြန်တာပဲပေါ့။

“မြတ် ကြေးအိုး လာစားတာလား”

“ဆောရီး ဦးမြတ်ကိုကို၊ ကျွန်မ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မပတ်သက်ရင် ဦးမြတ်ကိုကိုနဲ့ စကားပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ထင်တယ်”

“ဟာ . . . မြင့်မိုရ်ကလည်း ကွာ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အဲဒါ နင့်သူဌေးဆို”

ဇေရင့်က ဝင်ပြီး အားနာပေးနေသည်။ ။ ဦးမြတ်ကိုကိုက ပခုံးတွန့်ကာ . . .

“ကိစ္စမရှိဘူး ငါ့ညီ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာသလို ပြောပါစေ”

ဦးမြတ်ကိုကို တခြားဝိုင်းတွင် သွားထိုင်ပြီး ဘီယာတစ်ခွက်နှင့် ကြက်သွန်ဖြူကင်ကို စည်းစိမ်ယူနေသည်။ ။ ထို့နောက် သူတို့ မပြီးခင် ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားသည်။ ။ ကောင်းကောင်း ထွက်သွားတာ မဟုတ်။ မြင့်မိုရ်နား လာရပ်ပြီး . . .

“မြတ် ဒီည အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ”

“ရှင် ဆုတောင်းပေးစရာ မလိုအောင် ကျွန်မ အိပ်မက်တွေက လှနေပြီးသား”

သူက သေသပ်လှပသော အပြုံးတစ်ခုကို မျက်နှာဖုံးအဖြစ် တပ်ဆင်ကာ ထွက်သွားသည်။ ။ ဇေရုဇဲမိမှ အသံထွက်လာ၏။

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့”

သူတို့ စားပြီးလို့ ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ဆိုတော့ . . .

“ဒီစားပွဲအတွက် ရှင်းပြီးပြီခင်ဗျ၊ ခုနက အစ်ကိုတို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီး ရှင်းပေးသွားတယ်”

“ဟာ . . . သူက ဘာဆိုင်လို့ ရှင်းသွားတာလဲကွ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်”

ဇေရုဇဲပင် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူနှင့် မြင့်မိုရ်တို့ ရဲ့ ရှားပါးလှသော ဆိုင်ထိုင်ချိန်လေးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ဝင်ရောက်မွှေနှောက်သူဟု ရက်ရက်စက်စက် ကင်ပွန်းတပ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သည်။ ။ စိတ်တိုတိုနှင့် . . .

“မြင့်မိုရ် . . . နင် ဘာတွေ ရှုပ်ထားလဲ”

“ဟဲ့ . . . ငါ ဘာမှ မရှုပ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဘာရှုပ်နေလဲတော့ မသိဘူး”

ဇေရုဇဲမြင့်မိုရ်ရဲ့ ပြောင်တင်းတင်း မျက်နှာကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းခိုးချရသည်။ ။ သူ့ဘက်က အချိန်မတန်သေးဟု ထင်နေ၍ အောင့်အည်း မျိုသိပ်ထားခဲ့သော ဆန္ဒတစ်ခုအား အော်ဟစ်ဖွင့်ဟချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာသည်။ ။

အပြန်လမ်းမှာ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်လို့ ။

“သူ နှောင့်ယှက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဒီနေ့မှ ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားနေပေါ့၊ အခြေအနေ မကောင်းရင် အလုပ်က ထွက်လိုက်”

“ပြောတာက လွယ်တယ်၊ ငါတို့ မိသားစု သုံးယောက်ရဲ့ ရပ်တည်မှုကို ဒီလစာက တစ်ဝက်တိတိ အထောက်အကူပြုတယ်ဟဲ့”

ဒါကတော့ ဇေရုဇလည်း သိပါသည် ။ သူမ လစာလောက်ကို သူထောက်ပံ့နိုင်ပါသည် ။ သို့သော် သူမလို မာနအိုးကလေးက လက်ခံမည်မဟုတ်။

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချရင်း . . .

“မြင့်မိုရ် . . . ငါ့မိဘိုင်းလ်ဖုန်းနံပါတ်လည်း မှတ်ထားဦး၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုနောက်ကျတိုင်း၊ ပြီးတော့ ဖယ်ရီပျက်တိုင်း လာကြိုမယ်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်”

“ဟာ . . . ရပါတယ်၊ ဒီနေ့တောင် ခန့်ငယ်ကိုပဲ ကြိုခိုင်းမလို့ ”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ကို အားနာတာလား”

“အင်း”

“ငါတို့ ကြားမှာ အားနာရလောက်အောင် သူစိမ်းဆန်နေလို့ လား”

ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ သေချာတာကတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကြားမှာ ရှိနေတာက ညီမျှခြင်း မဟုတ်ဘူး လေကွယ်။

ကုမ္ပဏီ ရောက်ရောက်ခြင်း နီမက သတင်းတစ်ခုဖြင့် ဆီးကြိုနေသည်။ ။

“ဟဲ့ . . . နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတယ် သိလား၊ ဒါပေမဲ့ Account Section ကို လျှပ် တင်ပေးရမှာ မို့လို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“အတင်းလား သတင်းလား”

“သတင်းပါဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အတင်းလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရင်လည်း ရတယ်”

“ငါနဲ့ ဆိုင်လား”

“မဆိုင်ရင်လည်း ရတယ်၊ ဆိုင်ရင်လည်း ရတာပဲ”

“အတွင်းလား အပြင်လား”

ကုမ္ပဏီတွင်းက ကိစ္စလား၊ အပြင်က ကိစ္စလားဟု ဆိုလိုခြင်းပါ။ ဒါက သူမတို့ ချင်း နားလည်ထားသော စကားတွေလေ။

“အတွင်းလည်း ဟုတ်တယ်၊ အပြင်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်ဟာ”

“ဘာတွေလဲဟာ”

“ဦးမြတ်ကိုကို အကြောင်းဟ”

“ဟာ . . . အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲဟ၊ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ငါကလည်း ဆိုင်တယ် မပြောရပါဘူးနော်၊ ဆိုင်ရင် ရတယ်လို့ ပဲ ပြောတာ”

ထိုအချိန်မှာ ပဲ Chief Account ဆီက အသံထွက်လာသည်။ ။

“နီနီထွန်း လျှပ်ရပြီလား”

“ခဏလေးပါ မမ၊ ပြီးကာနီးပါပြီ”

နီမ ကွန်ပျူတာနှင့် မျက်နှာအပ်သွားမှ ပဲ နားငြီးသက်သာသွားတော့ သည် ။

ဦးမြတ်ကိုကိုရဲ့ အကြောင်းက အချိန်ကုန်ခံ နားထောင်ပေးရလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူးကွယ်။ သို့သော် နားမထောင်ချင်လို့ မရပါဘူး။ ထမင်းစားချိန်ကျတော့ နီမက ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ကို ပြောပြပါတော့သည် ။

“ဟဲ့ . . . အဲဒီ ဦးမြတ်ကိုကိုက နာမည်ကြီးဟဲ့ သိလား”

“ဪ . . . သူဌေးတွေ နာမည်ကြီးတာ ဆန်းသလားဟာ၊ တင်းရဲတဲ့ လူကို လူမသိပေမယ့် သူဌေးတွေဆို လူသိများ တာ ထုံးစံပဲလေ”

“အဲလို ပိုက်ဆံရှိလို့ သိတာ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ မြာပွေလို့ နာမည်ကြီးတာလို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အင်း . . . သူက ချောပေ့ လှပေ့ ထက်မြက်ပေ့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ မှ တွဲတာတဲ့ ဟ၊ ဒါပေမဲ့ ခုထိ သူ လက်ထပ်ချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ သူ မတွေ့သေးဘူးတဲ့ မြင့်မိုရ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း နီမရယ်၊ သူတို့လို လူတွေက မိန်းမတစ်ယောက်ကို အတည်တကျ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးမျိုး မရှိတတ်ကြဘူးလေကွယ်၊ အဲလို လက်ထပ်လိုက်ရင် သွားချင်သလိုသွား၊ လာချင်သလို လာလို့ ဘယ်မိန်းမက လက်ခံမလဲ၊ အဲဒီတော့ သူတို့ ဘယ်မိုက်မဲကြမလဲ၊ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ အဆုံးရှုံးမခံတတ်ကြဘူး နီမရဲ့ ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်၊ နောင်ရေးက ရှိသေးတယ်လေ”

“သူတို့ အတွက်က ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာမဆို ဖန်တီးလို့ ရတာပဲဟ”

“ဪ . . . အခြေအနေဆိုတာ အချိန်အခါအလိုက် ပြောင်းလဲတတ်သေးတယ်လေ”

“အခြေအနေဆိုတာကို မကြုံဖူးခဲ့တဲ့ သူတို့ တွေက အခြေအနေဆိုတာကို မသိကြဘူးဟ၊ ဒီတော့ သူတို့ ရှုပ်မယ်၊ သုံးမယ်၊ ဖြုန်းမယ် ဒါပဲ။ အဲဒါကို သာယာမိတဲ့ မိန်းမမျိုးတွေကျတော့ သူတို့ စက်ကွင်းထဲမှာ ငြိရတာပေါ့ဟာ”

“မြင့်မိုရ် နင့်ကို ကြည့်ရတာ ဦးမြတ်ကိုကို့ကို တော်တော်လေး မနှစ်မြို့နေသလိုပဲနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင် သူ အလုပ်ခန့်တာကိုလည်း လက်မခံဘူး”

“ဪ . . . အဲဒါက ငါ မလုပ်နိုင်တာလည်း ပါပါတယ်၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဟာ၊ သူ့အကြောင်း ပြောနေတာနဲ့ ထမင်းတောင် ဘယ်လိုအရသာရှိမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ၊ ဦးမြတ်ကိုကိုက နင့်ကိုတော့ သတိထားမိပုံပဲ ၊ ဟိုနေ့ကလည်း အပြန် နင့်ကို တစ်ခုခုတော့ လိုက်ပြောနေသေးတယ်မို့လား၊ သတိတော့ ထားပေါ့ဟာ”

“အေးပါဟာ၊ ငါ့ကို ပြောပြတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က လာကြိုတာ ခန့်ငယ် မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဘာလဲ . . . အဲဒါ နင့်ရဲ့ အချာရှိဘစ်လား”

နီမက ဘန်းစကားဖြင့် အချစ်လားဟု မေးနေသဖြင့် သူမ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားသည် ။

“အံမယ် . . . ရုပ်က ပြုံးစိစိနဲ့ ငါ့ကို လျှို့ဝှက်ထားတယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ သူငယ်ချင်းပါ၊ အိမ်နားကပဲဟ၊ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လို့ မရလို့ သူ့ကို ဆက်လိုက်တော့ လာကြိုပေးတာပါ”

“တော်တော် ဖြောင့်တယ်နော်”

“ဇေရင့် ကြားရင် တိမ်ကို ခေါင်းနဲ့ တက်ဆောင့်မယ်”

“ဇေရင့်တဲ့ လား၊ နာမည်လေးကလည်း အမှန်အကန်လေးပဲနော်”

“တော်ပါ နီမရယ်၊ စကားနောက် တရားပါ”

“ပြောတော့ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး တိုလှချည်လား မြင့်မိုရ်ရဲ့ ”

“အံမယ် . . . မတိုပါဘူး၊ ဘာဆိုင်လို့ တိုရမှာ လဲ”

“ပြီးရော . . . မြင့်မိုရ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုရင် ငါပဲ လွတ်လပ်စွာ ဆိုင်လိုက်တော့မယ်နော်”

“သဘော . . . သဘော”

“ဟိ ဟိ . . . အသံကြီးက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ ”

“ကဲ . . . နီမရေ၊ နင့်ဘာသာ ပြောချင်သလိုသာ ပြောတော့၊ ငါတော့ လစ်တော့မယ်၊ တော်ကြာ ထမင်းစားတာ ကြာလို့ ဆိုပြီး မန်နေဂျာ ဆူလိမ့်မယ်”

နီမကို ထားခဲ့ပြီး ရုံးထဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဝင်လာမိတာကိုပင် နောင်တရချင်သွားသည် ။ သူမက ရုံးထဲအဝင် ဦးမြတ်ကိုကိုရဲ့ ကားကလည်း ရုံးရှေ့အရောက်မို့ သူမ အထင်သာ မမှားဘူးဆိုရင် ဦးမြတ်ကိုကိုဟာ ကားထဲက အမြန်ထွက်ပြီး သူမနဲ့ ယှဉ်ကာ ရုံးထဲကို လိုက်ဝင်လာသလိုပင်။

“မြတ် ထမင်းသွားစားတာလား”

မြင့်မိုရ် သိထားသမျှ သူဌေးတွေဟာ မြင့်မိုရ်တို့ အညတရရုံးဝန်ထမ်းလေးတွေကို အာလာပသလ္လာပ စကားတွေ ပြောမည် မထင်ပါဟူ၍ ပေါ့။ သို့သော် ဦးမြတ်ကိုကိုကတော့ မြင့်မိုရ်ကို ထိုသို့ အရည်မရ အဖတ်မရ ပြောချင်ပုံရသည်။

“မြတ်”

သူမဆီမှ စကားပြန်မရ၍ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုဟုတ်ကဲ့ အပြီးမှာ တော့ သူမရဲ့ အလုပ်စားပွဲကို ရောက်ပြီမို့ ဝင်ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်ရှိ လုပ်လက်စ စာရင်းစာအုပ်တွေကို အမြန်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဦးမြတ်ကိုကိုက သိမ်မွေ့ နက်နဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
ပြီးမှ ...

“မြတ်က ကိုယ့်ကို တော်တော်ကြောက်ပုံပဲ”

“အို ... မကြောက်ပါဘူး”

“အဟွန်း ... ဒါဆိုရင် ဒီအနေအထားထက်သာတဲ့ ကိုယ့်တောင်းဆိုမှုကို မြတ်ဘာလို့ ငြင်းတာလဲ၊ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ထပ်မပြောနဲ့ နော်၊ ကိုယ်က မြတ် မလုပ်တတ်ရင်တောင် သင်ပေးမယ့်သူ ဆိုတာ မြတ် သိမှာ ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ မလုပ်ချင်လို့ မလုပ်တာ”

“ဒါဆို မြတ် ကိုယ့်ကို ကြောက်လို့ ရှောင်တာပေါ့”

ထိုစဉ် ထမင်းထွက်စားတဲ့ သူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာသည် မို့ မျက်လုံးတွေကလည်း တစ်စုံပြီးတစ်စုံ

ရောက်လာပါသည်။ ။

“ကဲ . . . ခုတောင် ကျွန်မတို့ ကို လူတွေ အကဲခတ်နေပြီ ဦးမြတ်ကို ကို၊ ကျွန်မလို အညတရ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အတွက် ဦးမြတ်ကိုကိုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်စေချင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး . . .”

“ကိုယ့်ကို နှင်တာလား။”

“ဦးမြတ်ကိုကိုလို ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မနှင် ဝံ့ပါဘူးရှင်”

“အိုကေလေ . . . မြတ်ကလေး သိပ်ပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမှာ စိုးလို့ ကိုယ် ထွက်သွားပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

ဦးမြတ်ကိုကို GM အခန်းထဲ ဝင်သွားသည် နှင့် နီမက အနားရောက် လာပြီး . . .

“နင့်ကို ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ”

“အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတွေ ပြောတာပေါ့ဟာ”

“ဟဲ့ . . . နင်ကလည်း ”

သူမ နီမကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စာရင်းတွေ ဆက်လုပ်နေလိုက်သည် ။ အရင်တုန်းက ကုမ္ပဏီမှာ မထင်မရှားလေး နေခဲ့ရသော မြတ်မြင့်မိုးရီ ကို ခုတော့ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြသည် မို့ မြင့်မိုးရီ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရသည် ။

အဲဒါ ဦးမြတ်ကိုကိုကြောင့်။ သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံလွှဲချလိုက်ရမှ နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားတော့သည် ။

“ဟင် . . . ငါ့ MP4 ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သူမ ထားနေကျနေရာမှာ မရှိသော MP4 လေးကို လိုက်ရှာနေမိသ
ည် ။ အိတ်ထဲမှာ လည်း မရှိ။ ထမင်းချိုင့်ထည့်သည့် ခြင်းထဲမှာ လည်း မ
ရှိ။ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်ကွယ်။

စဉ်းစားစမ်း။ ဦးနှောက်ကို တစ်လွှာချင်း ကန့်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မှ ။

“ဗုဒ္ဓေါ . . . သွားပြီ”

နူးလယ်က ရုံးကို MD ရောက်လာသည် ။ ပြီးတော့ ဦးမြတ်ကိုကို ထ
ပ်ရောက်လာသည် ။ ခဏကြာတော့ မြင့်မိုရ်ကို မန်နေဂျာက လာခေါ်
တော့တာပဲ။

“မြင့်မိုရ်ကို MD ခေါ်နေတယ်”

MD ကို တစ်ခါမှ ထိပ်တိုက် မတွေ့ဖူးသဖြင့် သူမ လန့်သွားသည် ။ M
D အခန်းတံခါးကို ခေါက်ရင်း လက်တွေပင် တုန်ချင်ချင်။

“ထိုင် . . . မြတ်မြင့်မိုရ်”

ဦးမြတ်ကိုကို ထိုင်နေသော ခုံရဲ့ ဘေးမှာ MD က ညွှန်ပြ၏။ MD ရဲ့
အကျင့်တစ်ခုက အလုပ်သမားပင်ဖြစ်စေ သူ့ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး
ပြောတာမျိုးကို မကြိုက်။ သင့်တော်ရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မှ . . .

“ဦးမြတ်ကိုကိုက ဒီနေ့ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် Lucky Draw ဖောက်
ပေးဖို့ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်တိုင်ဝယ်မယ် ပြောတယ်၊ အဲဒါ ရုံးက ဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်တော့ လိုက်ကူပေးရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပစ္စည်းတွေ ဝယ်
ထားတယ်ဆိုတာလည်း ဝန်ထမ်းတွေကို မသိစေချင်ဘူး၊ မြတ်မြင့်မိုရ်က

တော့ ခြွင်းချက်ပေါ့လေ”

MD ကမြတ်မြင့်မိုရ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဦးမြတ်ကိုကိုကို ဈေးလိုက်ဝယ်ပေးလိုက်ပါ မြတ်မြင့်မိုရ်”

MD ရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကို သူ ဘယ်လို ငြင်းဆန်ရမလဲ။

ဦးမြတ်ကိုကို ဈေးဝယ်ရာနောက်ကို တကောက်ကောက် ပါသွား
တော့သည် ။

မြင့်မိုရ်ကိုသာ ခေါ်သွားတာ၊ ဘာမှ လည်း ကူမလုပ်ရပါ။ ဈေးဝယ်
တော့လည်း သူကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကို သူကြိုက်တဲ့ ဈေးရရင် ဝယ်လိုက်
တာပဲ။ သူဝယ်သမျှကို သူ့ဒရိုင်ဘာ မောင်းလာသော Toyota အမိုးဖွင့်
လေးက လိုက်သယ်ပေးသည် ။ သူက မြင့်မိုရ်ကို သူ့ပိုက်ဆံအိတ် ကိုင်ခို
င်းပြီး သူဝယ်သမျှကို ပိုက်ဆံလိုက်ရှင်းပေးရရုံ။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ မြင့်မိုရ်က သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းသော သူ့
ရဲ့ မာစီဒီးကားနက်ကြီးပေါ် လိုက်စီးရချိန်တွေမှာ သူဟာ မြင့်မိုရ်ဘက်
က အရည်မရ အဖတ်မရလို့ သတ်မှတ်ထားသော စကားတွေကိုသာ
ပြောတတ်သည် ။

ဥပမာ ...

“မြင့်မိုရ် ဒီနေ့ ဝတ်ထားတာ အရမ်းလှတယ်”

“ဪ ... ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းပဲ နေ့တိုင်း ဝတ်လာတာပဲ၊ ရှင် ဖိန့်ချ
င်ရင် စကားလုံးရွေးပြီးမှ ဖိန့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“မြင့်မိုရ်က ကိုယ့်ကိုဆို အကောင်းကို မထင်ဘူး”

“ရှင်ကရော ကောင်းတဲ့ စကား လူကြီးလူကောင်းဆန်တဲ့ စကားမျိုး

ပဲ ပြောပါလား”

“မြင့်မိုရ်က ဘာလို့ ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက် မုန်းတီးနေတာလဲ”

“ရှင် ထင်တာ မှားနေပြီ၊ ဦးမြတ်ကိုကိုရဲ့ ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မုန်းလည်း မမုန်းဘူး၊ ဘယ်လို ခံစားချက်မှ လည်း မရှိဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ မြင့်မိုရ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဒါက ရှင့်ရဲ့ လက်သုံးစကားပဲ၊ ပြောပေါ့”

“မြင့်မိုရ် အရမ်း မာနကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အဲဒါကိုပဲ သဘော ကျနေတာ”

“အဲဒီမာနကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးချင်စိတ်တွေလည်း ပေါက်နေတယ် ဆိုပါတော့”

“စိတ်ချမ်းသာတယ် ဆိုရင်တော့ ကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်”

မြင့်မိုရ် သူ့စကားတွေကို ခါးသက်နေသည် ။ အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး MP4 ထုတ်ကာ Ear Phone ကို နားမှာ တပ်ထားလိုက်သည် ။ ဦးမြတ်ကိုကိုက သဘာကျသလို ပြုံးကာ သူ့ကားထဲမှာ တပ်ထားသော CD Player ကို Volume ဆုံးကာနီးထိ ဖွင့်ချလိုက်သည် ။

မြင့်မိုရ်ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် Ear Phone ကို ဖြုတ်လိုက်တော့ သူက သဘာကျသလို ရယ်နေသေးသည် ။

ရှေ့ပင်းစင်တာ တစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တော့ MP4 လေးကို သူ့ ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တင်ထားလိုက်မိတာ။

ကားပေါ် ပြန်ရောက်တော့ သူမ ဘာလို့ မသိမ်းမိပါလိမ့်။ အခု ရုံးဆင်းကာနီးမှ ပဲ ထို MP4 လေးကို သတိရတော့တာပါ။

“နီမ”

“ဘာလဲဟ၊ အလန့်ထန်းလျက်”

“ဦးမြတ်ကိုကို ဖုန်းနံပါတ် သိလား”

“မသိ . . . အဲ . . . ကုမ္ပဏီဖုန်းစာအုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်လေဟာ”

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ ငါကလည်း မေ့တတ်လိုက်တာ”

“နင် ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“ငါ MP4 လေး ပါသွားလို့ ဟ”

“ဪ”

ထို့နောက် ဖုန်းစာအုပ်ထဲမှ ဖုန်းနံပါတ် ရှာပြီး သူ့ဆီ ဆက်လိုက်သ
ည်။

“ဟဲလို”

“ဦးမြတ်ကိုကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေ့လယ်က ကားပေါ်မှာ ကျွန်မ MP4 လေး ကျန်ခဲ့လို့ ”

“ဪ . . . မြတ်ကလေးလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မြတ်ကလေးရဲ့ M
P4 လေးကို တွေ့တယ်”

“အဲဒါ အခု လိုချင်လို့ ”

“ဟေ . . . ကိုယ်က လောလောဆယ် ကုမ္ပဏီကို လာဖို့ အစီအစဉ် မ
ရှိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်ကလေးအတွက် အရေးကြီးနေရင်တော့ ကိုယ်
လာပို့ပေးမယ်၊ ပို့ပေးခတော့ ပြန်ပေးရမယ်နော်”

“အို . . . ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင် အတူထိုင်ခွင့်လောက်ပါပဲ ကလေးရဲ့ ၊ အခု ကလေး ရုံး ဆင်းတော့မယ်မို့လား၊ ကိုယ် လာကြိုလိုက်မယ်လေ၊ ပြီးရင် ကော်ဖီ . . . အင်း . . . ညနေဘက်ဆိုတော့ ကော်ဖီ သောက်လို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ တစ်ခုခုပေါ့ သွားစားရအောင်”

“မသွားချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မပစ္စည်းပဲ လာပြန်ပေးပါ”

“ဒါ ဆိုရင်တော့ နောက်နေ့ ကိုယ် ကုမ္ပဏီကို လာမှ ပဲ ယူတော့”

“အိုး . . . မရဘူး၊ ခုလာပေးပါ”

“ဟေ . . . ဘယ်လိုလေးလဲ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးတာလေးကိုကွာ၊ ဘာလဲ ကိုယ့်ကို တွေ့ချင်လို့ လား”

“ဦးမြတ်ကိုကို . . . ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဒီမှာ ရှင့်ရုပ်ကြီးကိုများ ကြည့်ချင်ဖို့ နေနေသာသာ ဒီ MP4 လေးက ကျွန်မအတွက် အရေးအကြီးဆုံးပစ္စည်းမို့လို့ ပေါ့၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ ရှင့်ကို ဖုန်းတောင်မဆက်ဘူး”

“ဟုတ်လား . . . အဟွန်း . . . မဟုတ်မှ လွဲရော ရည်းစားကများ လက်ဆောင်ပေးထားသလားကွယ်”

သူ ပြောနေတာကို နားထဲမှာ ခါးသက်သွားသော်လည်း နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ရင်ဘတ်ထဲကနဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မချစ်သူ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းမို့လို့ တစ်ရက်က လေးတောင် မခွဲနိုင်ဘူး”

သူ့ဘက်က အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ . . .

“ကိုယ် မင်းလို မိန်းကလေးမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး၊ အိုခေ
လေ၊ ကိုယ် လာပေးပါ့မယ်၊ စောင့်နေလေ”

“ရှင် သိပ်မကြာနဲ့ နော်၊ ဖယ်ရီ ထွက်တော့မှာ ”

“အင်း . . . အင်း . . . အခုပဲ ထွက် လာပြီ”

ထိုနေ့က MP4 လေး လာပေးတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မြင့်မိုရ် နားမ
လည်နိုင်သော အရိပ် တချို့ကို တွေ့ရသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင့်မိုရ်က
တော့ MP4 လေးကို မြတ်နိုးယုယစွာ။

★